

GENERÁCIA

1.časť

**Charles Cox
Betty Collins Phillips
Douglas McHughes
Hollin 'Hick' Hickerson**

Svedectvá z knihy
Generácia, pripomenutie života proroka

William Marrion Branham

1909 - 1965

***Veľký je Hospodin a veľmi chválený,
a jeho veľkosť je nevystihnuteľná.
Pokolenie (generácia) vychvaľovat' bude
pokoleniu (generácii)
tvoje skutky, a budú zvestovat'
tvoju mnohú silu hrdinskú.***

Žalm 145:3,4

Obsah

Charles Cox.....	5
Betty Collins Phillips.....	14
Douglas McHughes.....	20
Hollin 'Hick' Hickerson.....	32
Popis fotografií.....	38

Charles Cox

Dátum narodenia: 25.10.1932

Súčasnú bydlisko: Elkhorn, Kentucky

Kentucký priateľ a spoločník na poľovačkách, ktorý poskytol miesto, kde mohol William Branham oddychovať a utiecť od stresu služby.

V auguste 1955 prišiel Brat Branham do Acton Campground, malého miesta pri Campbellsville, Kentucky, na tri večery. Bola to stará budova podobná stodole s pilinovou podlahou a mohla pojať pravdepodobne sedemsto ľudí. Každý večer bola úplne plná.

Bolo to tri míle od môjho domu a moja žena a ja sme išli na tie zhromaždenia, hoci v tom čase ani jeden z nás nebol kresťanom. Moja sestra Ruby Wood a jej manžel Banks žili v susedstve Brata Branhama v Jeffersonville a pozvali nás, aby sme prišli a počuli ho hovoriť.

Nerozumel som mnohému, čo som počul, ale vedel som, že to musel byť Boh, nič iné. Bolo tam mnoho ľudí, ktorých Brat Branham vyvolal, ktorých sme poznali a vedeli sme, čo s nimi nie je v poriadku. Potom tam boli dvaja alebo traja, o ktorých sme vedeli, že boli uzdravení, a dvaja z nich boli pacienti s rakovinou.

Bolo to na jar nasledujúceho roku, keď Nellie, moja žena, išla do Modlitebne, keď Brat Branham kázal a vydala svoje srdce Pánovi. Pamätám si, keď prišla v ten večer po zhromaždení domov, sadla si mi na kolená a povedala, „Miláčik, hádaj, čo sa stalo!“

Povedal som,

„Čo? Nevieľ.“

Povedala, „Dnes som bola spasená.“

Povedal som, „Som rád.“ Ale povedal som, „Poviem ti jednu vec. Ži to. Nebuď žiaden pokrytec.“ Bol som vtedy ešte hriešnik, ale vedel som, že nemám rád pokrytcov, a nemám ani dodnes.

Potom v máji v roku 1956 som dal svoje srdce Pánovi.

Od roku 1956 strávil Brat Branham každý rok niekoľko týždňov v našom dome. V neskorej jeseni sme poľovali na veвериčky a potom sme v neskorej zime lovili zajace. V lete sme chodili na ryby. Istotne sa veľmi tešil, keď tu bol.

Nellie a ja sme boli naozaj mladí, keď sme sa brali; ona mala pätnásť a ja osemnásť. Za tri roky sme mali dvoch chlapcov, Garyho a Larryho (obaja dnes slúžia Pánovi). U Nellie sa rozvinul ženský problém, ktorý bol skutočne zlý, a lekár nám povedal, že nemôže robiť nič iné, len operovať. No, mala len osemnásť, bola len dieťa, a my sme nevedeli, čo robiť. Jeden víkend nás brat Banks pozval na zhromaždenia v Jeffersonville, tak sme išli a Nellie prešla modlitebným radom. Brat Branham na ňu položil ruky, ale vôbec nevidel žiadne videnie, alebo ak áno, nepovedal o tom ani slovo. Len na ňu položil ruky v rýchľom modlitebnom rade a išla ďalej.

Žili sme okolo stošesťdesiat kilometrov od Jeffersonville a pamätám sa, keď som toho večera šoféroval domov, opýtal som sa jej, „Miláčik, veríš, že Pán ťa dnes uzdravil?“

Povedala, „Áno, celým svojím srdcom.“

V tom čase musela nosievať takú podperu, korzet, aby držala jej maternicu. Povedal som, „Tak, môžeš si dať ten korzet dolu a vyhodit' ho, lebo ho už viac nebudeš potrebovať.“

Za nejaký týždeň prišiel brat Branham poľovať. Žili sme vzadu na farme, bol to skutočný vídiek, a moja žena pripravila večeru pre neho a brata Banksa, ktorý s ním prišiel. Tak zatiaľ čo tam sedel za stolom, po tom, ako zjedol večeru, povedal, „Sestra Nellie, mohla by si mi, prosím ťa, podať pohár vody?“

Tak vstala, aby mu išla pre pohár vody, a musela ísť pre to von na verandu. Vtedy sme nemali v dome žiadnu tečúcu vodu, ale tam vzadu bola stará pumpa, kde sme mali vodu. Tak išla pre vodu a vrátila sa a podala mu ju. Vtedy brat Banks povedal, „Myslím, že mám v topánke nejaký klinček a pichá mi do nohy.“

Povedal som, „Daj mi ju a ja to vytiahnem.“ Tak som vzal jeho

topánku a vykročil som von dozadu, kde som mal malú kováčsku dielňu. Keď som išiel, brat Branham ma nasledoval. Zatiaľ čo som robil na tej topánke, povedal mi, „Brat Charlie, pred chvíľou, keď sestra Nellie išla von, aby mi doniesla tú vodu, videl som videnie. Je to niečo o nej, ako nosí nejaký druh podpery.“

Povedal som, „Veru tak.“ Vedel som, že nikto to nevedel, len ja, ona a lekár.

Povedal, „Nosila nejaký druh podpery, ale netráp sa, Boh ju uzdravil.“ A možno by som toto mohol povedať, lebo to je to, čo povedal. Tiež mi povedal, že budeme veľkí priatelia. Ja som ani nevedel, čo znamenalo 'veľkí priatelia', ale ako išiel čas, stali sme sa skutočne veľkými priateľmi. Po rokoch, keď išla Nellie k lekárovi na prehliadku, povedal jej, že na ženu v jej veku je vo výbornej kondícii.

Viem rovnako ako vy, že skutočný dôvod, pre ktorý brat Branham chodieval k nám, neboli poľovačky a rybárčenie, hoci to mal veľmi rád. Ale situácia, v ktorej bol, s jeho povolaním, musel mať nejaké miesto na odpočinok. Samozrejme si nemohol vôbec odpočinúť vo svojom dome, lebo tam bol takmer neustály prúd ľudí, ktorí chceli, aby sa za nich modlil, alebo chceli odpovede na svoje otázky. Určite tých ľudí neodsudzujem, lebo viem, že by som robil to isté. Ale verím, že Boh pre neho pripravil miesto, kde si mohol trochu oddýchnuť.

Mnohokrát prišiel za kazateľňu a povedal ľuďom, že ide dolu do Kentucky, a každý vedel, že ide k nám. Ale viete, zvláštna vec bola, že zakaždým, keď Brat Branham prišiel dolu, nebola tu nikdy žiadna osoba, ktorá by ho kedy sledovala, jedine, že ich sám priviedol. Či si to uvedomujeme alebo nie, to samo o sebe bol zázrak.

Mnohokrát, keď prišiel, bol tak nervózny. Nikdy sme nehovorili o duchovných veciach, alebo sa ho nepýtali Biblické otázky. Ako viete, to by ho len znovu dostalo do toho stavu, z ktorého sa snažil dostať. Tak sme hovorili o iných veciach, obyčajne o poľovaní a rybárčení. A keď si oddýchol, sám od seba začal hovoriť o duchovných veciach, niekedy hovoril o Pánovi dokopy tri alebo štyri hodiny. Zobral Bibliu a vysvetľoval nám veci, a vzal kúsok papiera a kreslil veci a prechádzal cez to. Robil to večer čo večer.

Keď bol tu, nikdy sme neurobili ani jednu fotku a nikdy sme nenahráli ani jedno slovo. Verím, že to je spôsob, ako to Boh chcel. Ak by sme robili fotky, necítil by sa pohodlne. Keby sme tie sedenia nahrávali, nepovedal by, čo povedal.

Hoci Nellie a ja sme obaja pracovali, nikdy sme nemali veľa

peňazí. Nebolo ťažké povedať, čo budeme jesť, lebo sme mali na večeru skoro vždy tú istú vec. Jeden večer sme mali veveričku, sucháre a vývar; a na ďalší večer sme mali vývar, sucháre a veveričku. Naozaj sme nič nemali, ale verím, že brat Branham to mal rád, a verím, že to hovoril práve tak, ako keď povedal, že tá veverička je najlepšie mäso na svete. Možno ste to nikdy nejedli, ale naozaj to nie je zlé.

Poľovali sme každý deň, keď bol tu. Pracoval som v továrni od siedmej ráno do tretej popoludní, a tak som nemal veľmi možnosť chodiť s nimi ráno. Ale vždy som išiel večer na tri alebo štyri hodiny. On a brat Banks na mňa čakali, prišiel som z práce a obliekol som si svoje nohavice na veveričky a išiel znova von. Možno by som to nemal hovoriť, ale viem,

že niekedy sme nosili tie isté nohavice niekoľko dní a brat Branham takisto. Tak stvrkli od veвериčej krvi, lebo sme tie veвериčky, ktoré sme zastrelili, niesli na opaskoch a brat Branham ma zvykol podpichovať a hovoril, „Brat Charlie, keď dnes večer pôjdeš do postele, len postav tie nohavice do rohu.“ Nuž, boli tak stvrdnuté, ale jeho boli presne také ako moje.

V Kentucky ste mali dovolené uloviť šesť veвериčiek na jeden deň a my sme ich strieľali s dvadsaťdvojkou. Počul som ľudí hovoriť, „Brat Branham zastrelil každú veveričku do oka.“ No, to nie je pravda. On nestrelil každú veveričku do oka. Veľa ich takto zastrelil, to je pravda, ale niektoré strelil do tela, a ja vám poviem prečo.

Raz sme prišli z poľovačky a moje malé deti mali okolo troch, štyroch rokov. Mali sme nahromadenú veľkú kopu veveričiek, pripravených na čistenie, a moji malí chlapci išli okolo a prechádzali popri tých veveričkách a prezreli každú zvlášť. Povedali, „Táto je dobrá. Táto nemá cenu. Táto je dobrá. Táto nemá cenu.“

Brat Branham povedal, „O čom to, prosím ťa, hovoria?“

Povedal som mu, „Nuž, strelil si ich do hlavy. Zničil si mozočky, a to je ich najobľúbenejšia časť.“

Týmto to dostal. Povedal, „Chlapci, zastrelím vám nejaké. Dám vám pár dobrých.“ A urobil to.

Nuž fakt, že dával prednosť veveričím mozočkom pred iným mäsom vám pravdepodobne znie zle, ale vy ich len musíte ochutnať predtým, ako to budete súdiť. Stále jeme mozočky a stále ich máme najradšej.

Potom, čo sme zostali spasení, začali sme pravidelne chodiť hore do Modlitebne v Jeffersonville na zhromaždenia. Jedného dňa mi brat Hickerson, jeden z diakonov, povedal, že brat Branham chce so mnou hovoriť vo svojej kancelárii o tom, aby som sa stal diakonom v cirkvi. Keď sme tam prišli, povedal som, „Brat Branham, ja nemôžem byť diakon. Bývam sto míľ ďaleko a nemôžem tu byť stále. Ja to jednoducho nemôžem robiť.“

Povedal, „Dá ti to možnosť robiť niečo pre Pána.“

Ale ja som povedal, „Nie, brat Branham, nemyslím si, že by som to mal vziať.“ A niekedy v tom čase začalo zhromaždenie spievať „Jemu len ver“ a on musel ísť za kazateľňu, ale obrátil sa a ukázal na mňa prstom a povedal, „Vezmeš to.“

Tak som to vzal. Čo by ste robili vy?

Slúžil som tam 15 rokov ako diakon a ako asistent pastora niekoľko ďalších rokov, predtým, než sme založili zbor dolu v Campbellsville.

Takmer vždy, keď Brat Branham odchádzal domov, povedal, „Brat Charlie, máš nejaké otázky?“ Povedal som, „Nie, nemám.“ Ale za ten čas, čo bol preč, myslel som si, „No, keď sa vráti, opýtam sa ho na toto a toto a toto.“ A ja neviem, ako to celé spolu fungovalo, ale keď sa vrátil, predtým, než som mal vôbec šancu opýtať sa moje otázky, každá otázka bola zodpovedaná. Potom sa pripravil na odchod a opýtal sa, „Máš nejaké otázky?“ No, samozrejme som nemal žiadne otázky.

Vždy som hovoril, že ste s ním mohli mať súkromný rozhovor v zbore plnom ľudí. Verím tomu z celého svojho srdca.

Je to dosť ťažké niekomu vysvetliť, aké to bolo, stáť pred týmto mužom a vedieť, že hľadá cez celý tvoj život. Ale to je presne to, čo sa dialo.

Moja matka mala na tvári rakovinu. Tiahlo sa to k jej nosu a do rohu oka. Malo to asi veľkosť pol dolára alebo väčšiu. Lekári doma sa na to pozreli, potom ju poslali k lekárom do Louisville. Ale aj oni povedali, že sa s tým nedá nič robiť, a poslali ju domov. Tak išla do domu mojej sestry, Ruby, a zavolała brata Branhama.

Prišiel do izby, kde bola mama a modlil sa za ňu. Keď vyšiel von, každý chcel vedieť, čo Pán povedal, ale brat Branham povedal, „Neukázal mi nič, ale verím, že bude v poriadku.“

Mama potom žila ešte ďalších 30 rokov. Zomrela vo veku 94 rokov. Nikdy nemala žiadnu transplantáciu kože alebo niečo také, a keď zomrela, jediný spôsob, ako by ste mohli povedať, že kedysi mala rakovinu, bolo, keď ste zložili jej okuliare, a tam bolo malé miestečko, možno štvrt' palca, kde ste mohli vidieť jazvu.

Keď bol môj syn Larry malý, niekedy mal záchvaty, a keď sa teraz pozrieme späť, uvedomujeme si, že to bola epilepsia. Sami sme boli mladí a najprv sme sa tým príliš netrápili. Viete, aké sú deti, netrápíte sa tak, ako keď ste starší. Ale došlo to tam, že sa to stávalo dosť často.

Jedného večera bol brat Branham v maminom dome a pripravovali sme sa na lov veвериčiek. V tom čase bol Larry v poriadku, ale zrazu brat Branham povedal, „Modlime sa za Larryho.“ Pamätám sa, že si len kľakol ku stoličke a povedal len pár slov, prosiac Pána, aby sa o to postaral a uzdravil ho. Keď sa postavil, povedal, „Brat Charlie, nemyslím, že bude mať ešte nejaké z tých záchvatov, ale ak áno, vyzlečieš mu tielko a hodíš ho do ohňa a povieš, „Robím toto v Mene Pána Ježiša Krista.“ Larry je teraz

dospelý muž a už nikdy nemal ďalší záchvat.

Brat Branham nám opakoval tri veci stále dokola a to bolo, že by sme nikdy nemali poľovať mimo sezóny, nikdy by sme nemali uloviť nad limit a vždy by sme mali ísť v nedeľu do zboru. „Choďte do zboru,“ hovorieval. „Nevynechajte zhromaždenie.“ Verím, že stále to pre nás všetkých platí aj dnes.

Pamätám sa, keď sme zostali spasení, a predtým, ako sme začali pravidelne chodiť do Modlitebne, chodievali sme do Cirkvi Božej, ktorá bola neďaleko. Samozrejme, že boli trojičiar. V jednu nedeľu bol brat Branham v našom dome a povedal, „Choďte do zboru.“ Takmer nás nútil, a povedal, „Keby som mal oblek, išiel by som s vami.“ Tak sme išli do zboru a nechali brata Branhama doma.

Mohli by ste povedať, „Ja by som to neurobil.“ Ak by ste mu verili, urobili by ste to.

Mali sme pár malých psíkov, ktoré naháňali zajace a brat Branham mal o nich dobrú mienku. Boli to dobré psy. Tohto malého psíka, ktorého sme mali, jedného dňa moja manželka prešla, keď cúvala v 1957 Oldsmobile. Bol to len malý drobný psík, a ona prešla rovno cez neho. Chudák malý, krv tiekla z jeho uší a ňufáka a len ledva dýchal.

Lovili sme v lesoch neďaleko domu mojej matky, tak namiesto toho, aby išla k veterinárovi, položila psa do auta a išla na miesto, kde sme boli.

Keď tam prišla, brat Branham už prišiel z poľovačky. Bola tam aj moja sestra, Ruby, a ona už ošetrila mnoho zvierat. Povedala, „Brat Branham, ten pes umiera. Prečo nejdeš a nezastreliš ho, lebo nie je možné, aby žil. Je rozmliaždený na kusy.“

Brat Branham povedal, „Nuž, sestra Woodová, nerobme to ešte hneď.“ Všetci okrem brata Branhama išli ďalej do domu.

Na dome bola veranda s vysokým schodíkom, asi 60 cm od zeme a potom po pár minútach brat Branham vkročil na verandu a vošiel do domu. A keď prišiel, ten malý psík ho nasledoval a vyskočil na verandu.

Pes bol v poriadku a o pár týždňov neskôr sa brat Branham vrátil poľovať. Povedal som mu, „Brat Branham, pamätáš si toho psíka, za ktorého si sa modlil a Pán ho uzdravil?“

Povedal, „Toho beťára, áno.“

Povedal som, „Vieš, ten pes je preč už asi týždeň.“

A na to nikdy nezabudnem, brat Branham sa otočil a pozrel na mňa

a povedal, „Nuž, brat Charlie, myslím, že sa jednoducho niekam odviekol a umrel.“

Nemyslíte si, že by vás neskúšal!

Povedal som, „Brat Branham, ten pes nezomrel. On tu behal celý minulý týždeň. Tomu psovi sa nič nestalo.“

Našiel som toho psa. Zistilo sa, že nejaký chlapík ho ukradol a ja som to uzavrel tým, že som mu ho nechal. No, neviem, či by som to teraz urobil alebo nie, ale vtedy som to urobil. Nechal som ho jednoducho ísť.

Keď brat Branham kázal sériu o Duchu Svätom, možno si pamätáte, ako to jasne vyjadril, že bez toho nemôžete ísť do Vytrhnutia, a mnohých z nás to vrhlo do zúfalstva. Pamätám si, ako som chodieval po poli za domom, len som kráčal a modlil sa. Niekedy sa človek dostane do Prítomnosti Božej na takej úrovni, že ledva chodí.

No, brat Branham vedel, že túžim po Duchu Svätom, a keď k nám prišiel, povedal mi, „Brat Charlie, čo sa deje je to, že chodíš, plačeš, modlíš sa a Prítomnosť Božia je všade okolo teba. Ale čo je tvoj problém, ty sa dívaš tam niekde ďaleko po Bohu, aby si niečo urobil a aby On poslal Ducha Svätého a On je všade okolo teba. Tá Veľká Prítomnosť, ktorú cítiš, to je Duch Svätý. Len otvor dvere. Teraz sa chystám odísť, ale poviem ti niečo, ak neobdržíš Ducha Svätého, tak keď sa vrátim, pôjdem s tebou a zostaneme, až kým to nedostaneš.“

To mi stačilo. Poslal mi pásku, a myslím, že teraz zmenili ten názov, ale volalo sa to *Viera je šiesty zmysel*, a počas počúvania tej pásky som prijal Ducha Svätého. A moja žena tiež.

Viem, že brat Branham už nebol nikdy taký istý po tom, čo stretol tú konšteláciu Anjelov v Horách Zapadajúceho Slnka. V roku 1964, na sklonku roka sme my dvaja išli poľovať. Odviezli sme sa na miesto, kde rád poľoval, na miesto zvané Blatová dolina, a ja som vedel, že tam bolo veľa veveričiek. Povedal som, „Brat Branham, ty choď tadiaľ a ja pôjdem touto druhou cestou.“ Po ceste, ktorou som išiel, rúbali drevo, a chcel som si byť istý, že bude mať možnosť uloviť nejaké veveričky. Tak keď sme prišli v ten večer, myslím, že ja som ulovil dve, ale brat Branham nemal žiadnu, a to sa na neho nepodobalo.

Videl, že som bol naozaj sklamaný, tak povedal, „Nuž, brat Charlie, chcem ti niečo povedať. Mohol som ich zabiť. Prišli rovno na kmeň, kde som sedel, ale nezabil som ich.“

Podľa mňa, on mal o toľko viac lásky ku všetkému. To bol veľký rozdiel, ktorý som v ňom videl.

Počas tej poslednej jesene, predtým, keď nás opustil, brat Branham vedel, že sa niečo stane. Vedel, že jeho čas je krátky. Ten posledný krát, ako bol u nás, myslím, že išiel von do auta dva alebo trikrát, kým sa pripravil na odchod. Potom sa vrátil a modlil sa a hovoril nám veci, ktoré máme robiť, a ktoré nemáme robiť.

Mal na sebe šiltovku, ktorú rád nosil, keď lovil veveričky, a keď sa chystal na odchod, prišiel som k oknu jeho auta a on si ju dal dolu a položil mi ju na hlavu. Povedal som, „Brat Branham, ja nechcem tvoju šiltovku.“

Ale on povedal, „Áno, len si ju vezmi, brat Charlie. Ja ju už nebudem potrebovať.“ Stále ju mám.

Verím, že brata Branhama znovu stretnem na tejto strane. Verím, že vzkriesenie je tak blízko. Idem tam hore a prechádzam sa po tých lesoch a trávim tam nejaký čas, kde sme radi lovili. Vyzerám ho, či prichádza kráčajúc dolu tým chodníkom v jednom z týchto dní, potom budem vedieť, že premena tohto tela sa čoskoro stane.

Dnes si o bratovi Branhamovi myslím viac ako kedykoľvek v mojom živote. Každým dňom ho milujem o niečo viac. Milujem Posolstvo, ktoré priniesol, a dnes verím, že o trochu viac rozumiem to, o čom sa nám celý čas snažil povedať.

Viem, že si cením každý moment, ktorý som s ním strávil. Všetko, čo som kedy videl, bol Boh. A rád by som povedal, že verím, že Boh kráča medzi nami v tomto dni, ale neverím, že brat Branham bol Boh. Takisto by som rád povedal, že ho chcem vychvaľovať, koľko len môžem. Chcem ho vyvýšiť tak vysoko ako len môžem, bez toho, aby som ho robil Pánom Ježišom Kristom v tele.

Týchto posledných pár rokov bolo najlepších v mojom živote, a je to všetko pre to, o čom nás brat Branham vtedy učil, a je to stále väčšie a väčšie. Veci, ktoré povedal, ktorým sme vtedy nerozumeli, sa teraz stávajú jasnejšími. □

Betty Collins Phillips

Dátum narodenia: 7. decembra 1945

Súčasnú bydlisko: New Albany, Indiana

Vyrastala spolu s Branhamovými deťmi a prechovávala hlboký rešpekt k Williamovi Branhamovi a jeho službe.

Nebolo to dlho po tom, ako sme sa presťahovali z Wolf Creek, Kentucky, kde bol môj otec pastorm Metodistickej cirkvi do Charlestown, Indiana, aby sme mohli navštevovať Branhamovu modlitebňu, keď som stretla Rebeku, dcéru brata Branhama. V tom čase som mala desať rokov a boli sme v rovnakom veku. Čoskoro sme sa stali najlepšimi priateľkami a takmer každý víkend buď ona bola v našom dome alebo ja som bola u nej. Brat Branham a sestra Branhamová sa ku mne správali ako k jednému zo svojich vlastných detí.

Kupovali mi malé darčeky a ponúkli tú istú láskavú a milujúcu výchovu, ktorú venovali svojim vlastným deťom. Napríklad: jednu nedeľu po zhromaždení sme sa s Rebekou prechádzali po Štvrtej ulici Louisville, Kentucky, s bratom a sestrou Branhamovými. Boli sme na ceste na obed do kaviarne Blue Boar. Mala som na sebe pár červených topánok, ktoré boli vysoké asi osem centimetrov alebo viac. Brat Branham sa zastavil pri výklade obchodu s topánkami a ukázal na pár topánok s oveľa nižšími opätkami a povedal, „Betty, toto je veľkosť opätka, ktorý sa mi páči, nepáčia sa mi vysoké opätky, lebo žena v nich nemôže kráčať rovno, a sú pre telo tvrdé.“ Samozrejme som sa okamžite kvôli svojim topánkam zahanbila! Šla som domov a vyhodila som každý pár topánok s vysokými opätkami, ktorý som mala, a viac som ich nenosila. Jednoducho ďakujem Pánovi za to, že mi ukázal pravdu.

Do Branhamovej modlitebne som chodila od svojich desiatich rokov, okrem piatich rokov, kedy sme žili v Tuscone, od roku 1964 do roku 1969, a videla som mnoho uzdravení. Živo si pamätám dievča, ktoré nemohlo chodiť, ako prišlo do zboru, a vyzeralo to, akoby sa klby na jej prstoch vťahovali späť do jej tela. Brat Branham sa za ňu modlil a ona sa okamžite postavila a kráčala.

Bola som na zhromaždení, keď zomrel brat Edmund Way. To bola naozaj pozoruhodná udalosť. Brat Branham bol na konci zhromaždenia a chystal sa odísť z pódia, keď zrazu sestra Wayová skríkla. Ona a brat Way sedeli hneď pred kazateľnicou a brat Way padol na zem. Brat Branham vystúpil spoza oltára na pódium a

pokľakol a modlil sa za neho a jeho srdce znovu začalo biť. Po chvíli si bol schopný sadnúť si. Sestra Wayová, ktorá bola registrovaná zdravotná sestra, povedala, že keď spadol, nemal žiaden pulz.

Krátko po mojich 14. narodeninách strávila moja rodina popoludnie v dome brata Branhama. Mala som veľkú bolesť v mojom boku a vzala som si tabletku od bolesti, ale bolesť stále neprešla. Keď prišiel čas zhromaždenia, mama a sestra Branhamová išli spolu v našom aute s mladšími deťmi, zatiaľ čo brat Branham, ocko, Rebeka a ja sme išli v kombi. Nepovedala som nič, ale keď sme prišli do modlitebne, bolelo ma to tak veľmi, že som ledva stála. Nakoniec som došla na toaletu, kde bola dlhá lavička a schúlila som sa na tej lavičke a nemohla som sa viac pohnúť. Rebeka povedala, „To je ono, idem pre ocka, aby sa za teba pomodlil.“ A tak šla a priviedla diakona, ktorý zasa priviedol brata Branhama, ktorý bol už na pódium, ale prišiel a modlil sa za mňa. Okamžite som bola v poriadku a bolesť odišla. Chvíľu som čakala a potom som šla a sadla som si v

modlitebni.

Brat Branham kázal a zastavil sa na chvíľu, aby spomenul to, že Pán ma vyslobodil. Povedal môjmu ockovi a diakonom, že som mala akútne zápal slepého čreva. Toto bolo vtedy, keď kázal *Viera je šiesty zmysel* v roku 1959. Nemala som viac takýto problém od toho dňa až dodnes.

Bola som tam, keď sa zjavilo to Svetlo na zadnej stene v Modlitebni počas kázania cirkevných vekov. Sedela som asi päť radov odzadu a na tej istej strane, kde sa to objavilo. Dve dievčatá, ktoré som poznala, sedeli neďaleko a rozprávali si nejaké vtipy, ktoré neboli veľmi pekné. Neskôr mi povedali, že keď sa to Svetlo objavilo nad ich hlavami, mysleli si, že padnú mŕtve. Keď to Svetlo menilo tvary, označujúc rôzne štádiá cirkevných vekov, mohli ste cítiť Prítomnosť Pána v tej budove.

Počas rokov môjho dospievania boli rôzne situácie, keď ma chlapci pozývali von, a pri niekoľkých príležitostiach mi Brat Branham povedal, prečo by som mala alebo nemala s nimi ísť. Mohlo to byť buď kvôli významu ich mena alebo kvôli istej vlastnosti ich charakteru. Nejaký čas som chodila s jedným chlapcom, a neskôr, keď sme sa už nestretávali, mi brat Branham povedal, že je to dobre, lebo keby som sa za neho vydala, môj život by bol peklom na zemi.

Po nejakom čase prišiel jedného dňa brat Branham k nám domov a povedal, „Betty, toho pravého chlapca stretneš na Západe, a ja budem jedného dňa sedieť s ním vo vašej obývačke, zatiaľ čo ty pre nás budeš v kuchyni pripravovať stejky. Prídem do kuchyne, poklepem ťa po pleci a poviem, 'Vidíš, o koľko si šťastnejšia s týmto chlapcom, ako by si bola bývala s tým druhým.'“

Je to už takmer 40 rokov, ale vždy sa snažím mať v mrazničke čerstvé stejky.

Na strednej škole, keď prišiel čas, aby som sa dala odfotiť na maturitné tablo, odmietla som si obliecť blúzku odhaľujúcu plecia, akú mali všetky ostatné dievčatá. Fotograf sa sťažoval, že to pokazí školskú výročnú slávnosť, lebo moja fotka bude odlišná od všetkých ostatných, a takmer každý z mojej triedy si kvôli tomu zo mňa robil žarty. Samozrejme sa ma to dotklo, ale neľutovala som ten postoj, ktorý som zaujala.

Neskôr som sa zúčastnila súťaže v šití a skončila som na treťom mieste v celom štáte Kentucky. Jedného dňa krátko po tom zavolať brat Branham ku nám domov a po rozhovore s mojím otcom chcel hovoriť so mnou. Povedal, „Betty, spomínaš si na ten postoj, ktorý si zaujala, keď ťa fotili na školskú slávnosť? Pán ťa odmenil tým, že ťa nechal vyhrať súťaž v

šití. On neprehiada nič, čo robíš!“

Dnes mám živnosť so šitím a verím, že ten dôvod, že stále mám prácu, je to, že stále žnem odmeny z toho postoja, ktorý som zaujala pred tak mnohými rokmi. Pán je stále verný.

Mnohokrát ma Rebeka pozvala, aby som s ňou cestovala na rôzne miesta po Spojených štátoch, aby som bola na zhromaždeniach. Nikdy som nešla spať keď sme cestovali v aute; vedela som, že je to česť byť v aute s bratom Branhamom. Vždy som mohla cítiť Prítomnosť Pánovu – ten pokojný, nádherný pocit – kdekoľvek som s ním bola.

Jedného dňa, keď brat Branham šoféroval, rozprávali sme sa spolu, zatiaľ čo Billy Paul a Rebeka spali. Zrazu stíchol. Všetko, čo som z okna videla, boli polia po oboch stranách. Vybral si z vrečka kus papiera a ceruzku a položiac papier na sedadlo vedľa seba, začal písať. Vedela som, že má videnie, tak som nepovedala ani slovo. Keď dopísal, brat Branham si rukou pretrel tvár, potom mi povedal, „Práve som niečo videl.“ Toto celé sa stalo počas 30 sekúnd alebo menej, ale počas toho času neboli jeho ruky na volante a nepozeral sa na cestu, ale auto pokračovalo v rovnej línii. Nasledujúcu nedeľu ráno vysvetlil, že to, čo videl, mu dalo text pre posolstvo toho rána, čo bolo *Majstrovské dielo*.

Cestovala som do Kalifornie s bratom Branhamom, Billy Paulom a Rebekou na tie posledné zhromaždenia v decembri 1965 a tam som stretla Jamesa Phillipsa, toho chlapca „zo Západu“, ktorého som si mala zobrať. Všimla som si ho hneď, ako vošiel na banket, na ktorom sme sa zúčastnili, pretože niesol Bibliu, a väčšina tínedžerov, ktorých som poznala, boli divokí a nenosili Biblie! Zoznámili nás a Rebeka, ktorá sedela vedľa mňa, ma stále udierala do kolena a usmievala sa na mňa (myslím, že moja tvár musela byť červená). Po zhromaždení o ňom povedala bratovi Branhamovi a bratovi Billy Paulovi, a aj oni ma začali podpichovať. Povedala som, „Neviem, prečo ma všetci podpichujete, lebo ja sa už do Kalifornie nikdy nevrátim, jedine že brat Branham pôjde so mnou. Viem, že sa to nepotopí, kým je tu on.“

Brat Branham povedal, „Ďakujem ti, Betty!“

Tak namiesto toho, aby som ja išla do Kalifornie, James prišiel do Arizony a v roku 1967 sme sa zobrali. Presťahovali sme sa do Indiany v roku 1969, a on mnoho rokov viedol piesne v Modlitebni v Jeffersonville, a stále je pripravený poslúžiť, keď je treba.

Ďalšia vec, ktorá sa stala počas tých zhromaždení v Kalifornii v roku 1965, sa odohrala po službe jedného večera, keď sme sa vrátili do svojich motelových izieb. Rebeka a ja sme mali izbu medzi izbami brata Branhama a Billy Paula, a bolo to neskoro, keď zazvonil telefón. Keďže som mala práve narodeniny, tak som si myslela, že je to niekto zo zhromaždenia, kto ma chce prekvapiť, až kým nepovedal, „Dievčatá, prepadnem vás...“ a povedal nejaké škaredé slová. Zložila som.

S Rebekou sme presunuli skriňu pred dvere. Telefón znovu zazvonil a tentokrát to zodvihla Rebeka. Znovu to bol ten istý muž a ona rýchlo zložila. Nechceli sme vyrušovať brata Branhama a keďže bolo neskoro, usúdili sme, že Billy Paul spí, tak sme nevolali ani jeho. Nevedeli sme, že tá osoba už volala aj Billy Paulovi, zrejme si neuvedomoval, že sme cestovali spolu, a navrhol mu, či sa nechce zúčastniť pokusu nadviazať kontakt s „dievčatami odvedľa“ a získať prístup do našej izby! Billy Paul ho varoval, aby nás nechal a potom zavolať brata Branhama.

Rebeka a ja sme to v tej chvíli nevedeli, ale brat Branham celú tú noc sedel so zbraňou a sledoval naše dvere. Nasledujúce ráno nám pri raňajkách povedal, že ten muž, ktorý nám volal, bol veľmi nebezpečnou osobou, dravcom, a že počas tej noci niekoľkokrát prišiel k našim dverám.

A čo viac, povedal nám, že ten muž sedí v tej istej reštaurácii, v ktorej sme raňajkovali v tej istej chvíli. To nami riadne zatriaslo!

Mnohokrát nám brat Branham hovoril, že v tú noc, po tom, čo sa modlil za chorých, tí diabli, ktorí boli vyhnaní, prichádzali na neho za to, čo urobil. Bol schopný vycítiť prítomnosť tých zlých duchov a poznal ich spôsoby, a verím, že to mu dovolilo poznať rozsah nebezpečenstva, v ktorom sme boli v tú noc, a preto urobil tie kroky, aby nás ochránil.

Niečo, nad čím som sa v myslí stále pozastavovala, bol rozhovor, ktorý sa odohral, keď sme brat Branham, Billy Paul, Rebeka a ja jeden večer odchádzali zo zhromaždenia. Nastupovali sme do auta a ja som plakala. Povedala som, „Brat Branham, nepochopím, prečo toto všetci nedokážu zrozumiť.“

Billy Paul sa ozval a povedal, „Ja ti na to odpoviem. Nebolo by to biblické, keby každý videl to Posolstvo.“

Brat Branham povedal, „Billy, ak si vo svojom živote niekedy povedal niečo správne, tak teraz si to určite urobil.“

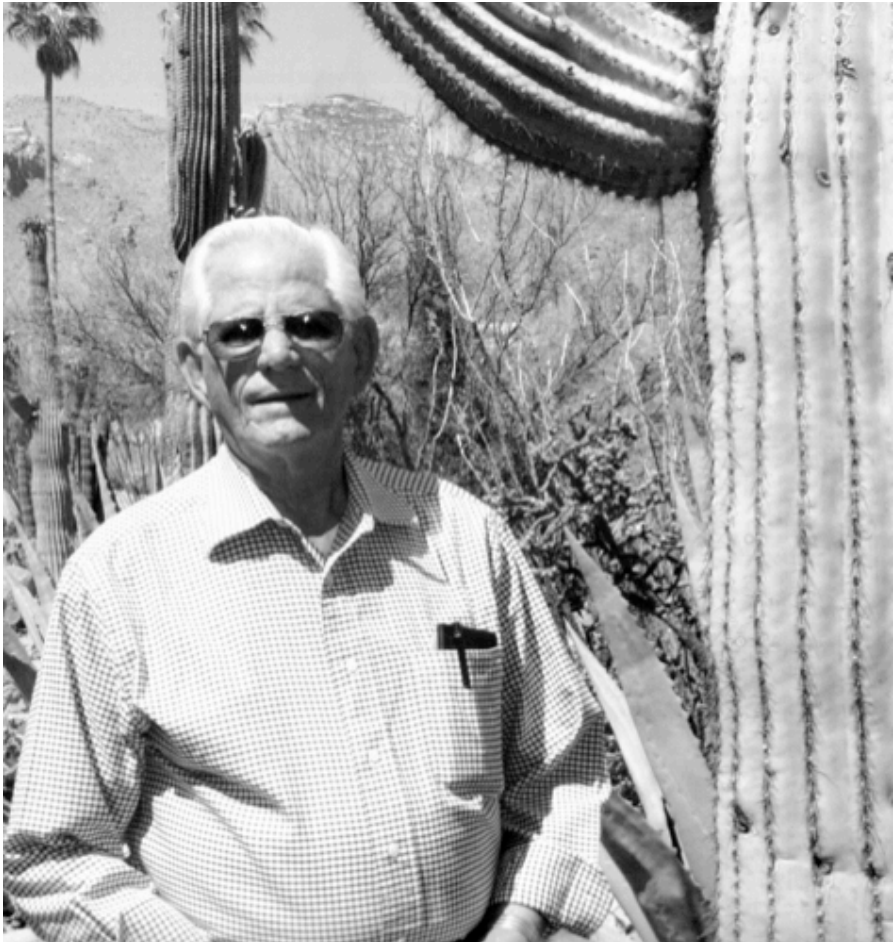
Bolo mnoho chvíľ, keď som bola s bratom Branhamom a on vedel, že mám nejakú otázku alebo problém, ktorý ma trápi, a odpovedal na to, dokonca aj keď som mu nepovedala ani slovo. Inokedy ma zasa povzbudzoval, aby som sa opýtala čokoľvek, čo mám na srdci. Koľkokrát som si za posledných štyridsať rokov priala, aby mi bolo znovu ponúknuté to privilégium. Ale na druhej strane viem, že každá odpoveď, ktorú potrebujeme, je na páskach, lebo ony sú tou Duchovnou Potravou, ktorá bola pre nás uchovaná. Potrebujeme len zostať pri tých páskach. □

Douglas McHughes

Dátum narodenia: 31.8.1932

Súčasnú bydlisko: Tuscon, Arizona

V horách Zapadajúceho slnka mal úžitok z prorockého daru a potom pozoroval, ako veterný vír vošiel do tábora a priniesol posolstvo o blížiacej sa skaze. Pastor v Northside Fellowship.

V roku 1947 sme nemali ani potuchy, že existuje Posolstvo. V tom čase to bola len pozoruhodná, zázračná služba. Mal som 15 rokov a práve som bol obrátený v malej nenedominačnej letničnej cirkvi vo Visalia, Kalifornia. Dostali sme list od mojej tety, ktorá bola na zhromaždení Branhama v Little Rock, Arkansas, v zbere brata G.H.Browna, a povedala nám, že keby sme niekedy mali možnosť vidieť a počuť toho muža, mali by sme to určite využiť.

Krátko na to prišiel brat Branham do Los Angeles a my sme si ho išli vypočuť. Od toho prvého zhromaždenia, ktoré bolo v roku 1947, zakaždým po tom, keď som mal príležitosť byť na jednom z jeho zhromaždení, bol som tam.

Podľa mňa to, čím sa líšil, bol jeho charakteristický štýl a jeho pokora. Keď prišiel na pódium a povedal, „Dobrý večer, priatelia,“ to bolo odlišné od všetkého, čo som kedy predtým počul. V iných zhromaždeniach som videl mnoho uzdravení, ale ten duch, ktorého som cítil okolo brata Branhama, bol úplne odlišný.

Začal som kázať, keď som mal 17 rokov a vždy, keď som mal byť preč na zhromaždeniach a počul som, že brat Branham bude neďaleko, zrušil som svoje zhromaždenie a išiel som ho počúvať. Vtedy som ani nevedel, že v tomto dni by mal byť nejaký prorok.

Potom, začiatkom 60-tych rokov som začal dostávať pásky brata Branhama. Počul som ho hovoriť, že Malachiáš zasľúbil, že na scénu príde posol, anjel pre Laodicejský vek. Celé toto som počúval a uvedomil som si, že je to on. A vtedy som si začal uvedomovať, že existuje Posolstvo. To bol zlomový bod v mojom živote.

Nebolo mnoho rozdielov medzi učeniami, v ktorých som vyrastal, a spôsobom, akým vyučoval brat Branham, lebo on a náš starý pastor kázal Božstvo a vodný krst tým istým spôsobom. Ale bolo tam jedno učenie, ktoré sme mali, ktoré bolo v protiklade, a to bola komúnia. My sme neprijímali doslovnú komúniu; verili sme tomu, čo sa nazývalo duchovná komúnia.

Vedel som, že brat Branham učil, že by sme mali prijímať doslovnú komúniu – vziať víno a nekvasený chlieb – ale nepoznal som biblický základ pre jeho učenie. Nepoznal som tie konce a všetky tie veci ohľadom toho. Boli sme učení, že ak máte to skutočné, prečo brať náhradu. Opýtal som sa brata, ktorý bol blízky bratovi Branhamovi, či by mi to mohol

vysvetliť, ale nemohol. Opýtal som sa, či má brat Branham pásku na tú tému, ale zdalo sa, že nikto o žiadnej nevie. Bolo to frustrujúce. Rozhodol som sa len čakať na ten správny čas a potom sa sám porozprávať s bratom Branhamom.

Osobne som sa stretol s bratom Branhamom vo februári v roku 1964 v Bakersfield, Kalifornia, v reštaurácii, kde spolu s Billy Paulom jedli. Brat Roy Borders, ktorý chodil do nášho zboru a bol v tom čase manažérom kampane brata Branhama, bol so mnou a predstavil ma. Hovorili sme s obidvomi niekoľko minút a brat Branham ma pozval na poľovačku s ním a skupinou bratov v Horách Zapadajúceho Slnka v Arizone.

V tom čase som mal očnú chorobu, ktorá spôsobovala, že som pomaly strácal zrak v pravom oku. Silné slnečné svetlo spôsobovalo, že moje oko sa zaplavilo slzami, tak keď som išiel do Arizony na poľovačku, ktorá začala 27. februára, môj mladší brat Glen išiel som mnou, aby mi pomohol so šoférom.

Vážil som si brata Branhama; nešiel som tam, aby som mu bol na ťarchu. Keď počúvate brata Branhama, ako rozpráva ten príbeh na páske, on hovorí, že ja som sa ho opýtal, „Brat Branham, vídavaš videnia aj tu?“ A on odpovedal, „Dôvod, prečo si sa ma to opýtal, je to, že máš problém s okom.“ Nuž, toto sa stalo v rozpätí troch dní. Keď to brat Branham hovorí,

znie to, akoby to bol päťminútový rozhovor.

Keď som sa ho pýtal, či vidí videnia, sedeli sme pri obede a on sa opieral o skalú. Práve mi hovoril o Anjeloch, ktorí k nemu prišli tam na hore a o Meči, ktorý sa zjavil v jeho ruke v Kaňone Sabino. Tak, keď sme hovorili o týchto veciach, povedal som, „No, brat Branham, ukázal by ti Boh videnie aj tu?“ - myslel som na miesto podobné ako to, kde sme boli. Len som sa s ním rozprával. No vo vnútri, môj duch k nemu pravdepodobne volal, ale nemal som žiaden zámer zaťažovať ho.

To bolo buď prvý alebo druhý deň, čo sme tam boli. Poľovali sme jeden alebo dva dni a potom v posledný deň poľovačky, brat Branham sedel pri malom stolíku a opravoval si ďalekohľad na puške. V ruke mal šroubovák a na očiach okuliare. Stál som práve neďaleko a fotil som, keď som počul, že brat Branham ku mne hovorí. Povedal, „Brat Doug,“ a jednoducho ten spôsob, akým to povedal, znelo to inak. Obrátil som sa, aby som sa na neho pozrel, a on pozeral rovno na mňa. Mohol som povedať, že bol vo videní. Povedal, „Tvoja matka je v podobnom veku ako ja. Žije v Kalifornii a okolo prstov na nohách má malé nádory.“ Rukou ukazoval, kde boli. Povedal, „Má naplánovanú operáciu. To je Tak hovorí Pán, nebude musieť ísť na operáciu.“ Po pár sekundách povedal, „Vidím zavalitého doktora, ako pozerá do tvojich očí. Hovorí ti, že oslepneš na pravé oko. Povedal ti, že ťa liečil už tak dlho a už nič viac pre teba nemôže urobiť, a že oslepneš. Tak hovorí Pán, neoslepneš.“

No, viete si predstaviť, aké to bolo. Celý tábor sa zastavil po slovách brata Branhama a bol to jednoducho tichý a svätý pocit. Ale zrazu, brat McAnally, zlatokop, priateľ brata Branhama, ktorý s nami poľoval, siahol do svojho vrecka a vytiahol píšťalku na škodnú zver a začal na nej písať. Každý, kto kedy počul píšťalku na škodnú, vie, čo za vrieskavý, pištiaci zvuk vydáva, a poviem vám, ten náhly zvuk prichádzajúci hneď po absolútnom tichu pred chvíľou šokoval každého. Priznám sa, že moja prvá myšlienka bola, „Starý chlape, Boh ťa zabije a my ťa odtiaľto budeme musieť spakovať.“ Namiesto toho siahol brat Branham do svojho vlastného vrecka na košeli a vytiahol svoju píšťalku a začal na nej písať tak silno, ako len vedel! Bol som viac ako šokovaný. Práve mal videnie a o niekoľko sekúnd neskôr sa tu teraz smial a pískal na tejto píšťalke. Myslel som si, „Môj Pane, čo sa to deje?“

Prešli tri alebo štyri minúty a ja som sa stále snažil absorbovať všetko, čo sa práve stalo, keď som videl brata Branhama, ako vstal, zodvihol lopatu a kráčal k ohnisku vedľa veľkého balvanu. Začal som ho filmovať, keď začal hádzať lopaty plné smetia na uhlie. Potom zrazu rovno

z neba a dolu popri tom svahu prišiel veterný vír a skaly a prach začali lietat' okolo. Vedel som, že sa deje niečo nadprirodzené, ale nevedel som čo. Nemyslím, že môžem povedať, že som sa bál, lebo som sa nebál, že sa mi niečo stane. Vedel som len, že to, čo sa deje, nie je normálne. Jednoducho to nebolo normálne.

Sledoval som brata Branhama, lebo som chcel vedieť, čo bude robiť. On sa len načiahol hore a dal si dolu klobúk a pozrel sa hore, rovno do toho víru. Ten vietor kričal a šľahal do vrcholkov tých stromov. Brat Branham povedal, že to urobilo tri údery, ale ja budem úprimný, nepočul som tie tri údery. Počul som len veľký, veľký hluk. Potom to šlo hore, rovno naspäť do neba, odkiaľ to prišlo.

Brat Branham si znovu nasadil klobúk a kráčal oproti miestu, kde niekoľkí z nás stáli. Správal sa tak, akoby nevedel, či má o tom, čo sa stalo, hovoriť alebo nie. Na jeho tvári bol výraz váhania. Jedinou vecou, ktorú hneď vtedy povedal, bolo, „Viete, raz Boh hovoril k Jóbovi vo veternom víre.“ Potom išiel ďalej a začal zbierať papier a smeti, upratovať tábor, tak, ako to vždy robil.

Bolo to neskôr v ten istý deň, keď o tom začal trochu hovoriť. Myslím, že o tom hovoril s bratom Robersonom a bratom Woodom.

Neskôr mi povedal, že keď tam sedel a hovoril o mojej matke a o mne, že Anjel Pánov sa postavil medzi nás dvoch a povedal mu, aby sa

oddedel od nás ostatných, lebo mu mal niečo povedať. To bolo vtedy, keď vstal a išiel ku tej skale.

Ale vo svojej mysli som na to nikdy nemohol prísť. Anjel Pánov tam stál a hovoril s ním, zatiaľ čo tam bol hluk z tých pišťaliek! Tá myšlienka vírila v mojej mysli, ale práve tak to bolo.

Potom, čo sa toto všetko stalo, moje oči boli stále v tom istom stave ako predtým. Tak som si vzal svoju pušku a odišiel som z tábora von a pokúsil sa niečo uloviť. Bol som ďaleko hore na kopci, keď som si zrazu uvedomil, že ma nebolia oči. Mal som na sebe poriadne tmavé okuliare, tak som sa načiahol a zhodil som si ich dolu z tváre a stále ma neboleli. Mal som na sebe veľký slamený klobúk a dal som si ho dolu, a oni aj tak neboleli. Pozrel som sa rovno hore do neba; stále žiadna bolesť. Potom som tam hore na kopci mal malé prebudenie predtým, než som sa poponáhlal späť do tábora. Nemohol som sa dočkať, aby som povedal, čo sa stalo.

Keď som sa dostal do tábora, nebolo tam ani duše, ktorej by som to povedal, ale o niekoľko minút vošiel do tábora brat Branham. Postavil svoju pušku oproti stromu a kráčal rovno ku skale, pri ktorej som stál. Obrátil sa, akoby si išiel zohriať ruky, a štuchol ma do rebier a povedal, „Ako sa teraz majú tie oči?“ Povedal som mu tú príhodu.

Vždy ste vedeli, že ste so zvláštnou osobou, mužom Božím. Brat Branham bol typ človeka, ktorý vždy dáva druhých na prvé miesto. Nikdy nebol žiadnym spôsobom súťaživý a vždy chcel, aby iní šli cez dvere prví, alebo aby vyhrali nejakú hru. Na ňom nebolo nič, čo by bolo iba navlečené. On bol skutočný.

Brat Branham bol vždy džentlmen a mal mimoriadnu trpezlivosť, lásku a skromnosť. Samozrejme, ako muž Boží, bol samotným Hlasom Božím. O tom niet pochýb.

Keď sme boli na poľovačke v Horách Zapadajúceho slnka, jedného večera nám povedal, „Ráno pôjdeme hore do kaňonu a tam nájdeme tie prasatá.“ Starý brat McAnally bol len starý zlatokop a myslím, že brat Branham bol rád pri ňom, lebo on na neho duchovne nenaliehal, ale on povedal, „Brat Branham, tie prasatá nie sú tam hore.“

Brat Branham povedal, „Nuž, možno máš pravdu, Mac.“ Na ďalší deň nás brat McAnally vytiahol na celodenný lov divých husí a vôbec sme nevideli prasačí chodník a už vôbec nie prasa. Nasledujúce ráno sme šli hore tam, kde nám brat Branham povedal pred dvomi dňami, aby sme tam šli, a za 30 minút sme boli pri stáde svíň.

Nuž, mohol povedať, „No, Mac, viem, o čom hovorím.“ Ale namiesto toho povedal, „Možno máš pravdu.“ On bol jednoducho taký.

Inokedy, sedeli sme jedného dňa okolo táborového ohňa a hovorili sme o poľovaní. Sedel som vedľa brata Branhama a zrazu povedal, „Viete, starý Saul bol darebák. Bol hrozný. Prenasledoval Dávida po celej krajine a snažil sa ho zabiť. Neposlúchol Pána a Boh ho odstrčil nabok a odvrátil sa od neho. On dokonca porušil jeho vlastný zákon a išiel za vešticou, aby mu veštila. Keď bol Samuel vyvolaný, povedal, 'Načo si toto urobil? Keby si len bol trpezlivý, zajtra o tomto čase budeš so mnou.'“

Brat Branham sa na mňa pozrel a povedal, „Kde bol Samuel? Nikdy nemaj pochybnosť voči Bohu o takýchto veciach.“

Až do toho času som mal pár poriadne silných pocitov voči Saulovi. Bol som letničný a poriadne striktný. Jednoducho som si nemyslel, že Saul mal nejakú šancu. Išiel proti Bohu a Boh od neho vzal jeho kráľovstvo. V mojom spôsobe myslenia, na ňom nebolo veľa, čo by stálo za to.

Toho dňa som na Saula nemyslel, tak som vedel, že brat Branham nečíta moje myšlienky. Bolo to jednoducho niečo, čo mi chcel Pán ujasniť.

Aké úžasné to je, keď si pomyslím, že prorok, muž Boží, prišiel jedného dňa dolu z hory a sadol si vedľa mňa a povedal, „Vidiš tú veľkú skalu na tej hore? Tam som dnes ráno dostal svoje ďalšie poslanstvo od Boha.“ Potom siahol do svojho vrečka v košeli a vytiahol malý otrhaný kúsok papiera a na tom bolo napísané *Čas žatvy*. Pomysliet si, že strávil ten čas a dokonca sa s tým so mnou podelil. Nie som toho hodný, absolútne. Je to jednoducho zlatý klinec môjho života, lebo poznám ľudí, ktorí by dali svoju pravú ruku za to, aby s ním strávili päť minút a ja som s ním mohol stráviť takmer mesiac.

Keď brat Branham kázal v apríli 1965 *Volba Nevesty*, nemohol som sa tam dostať. Viedol som stavebnú firmu a musel som pracovať, ale moja manželka a sestra Helen Bordersová leteli dolu do Los Angeles, aby ho počuli. Keď sa vrátili, povedali mi, čo povedal. Čoskoro som začal počuť od iných, ktorí tam buď boli, alebo počuli o tom zemetrasení a súde. Ľudia boli skutočne rozrušení.

Išiel som k telefónu a zavolať som Billy Paulovi do Tusconu a opýtal som sa, či by som mohol hovoriť s bratom Branhamom. Povedal, že nie je doma, ale povie mu, aby mi zavolať. Brat Branham mi volal v ten večer okolo desiatej. Povedal som, „Dôvod, prečo som zavolať, bol ohľadom posolstva, ktoré si kázal o potopení Los Angeles. Ľudia sa vrátili a tak trochu sa boja, ja skutočne neviem, čo im mám povedať.“

Povedal, „Brat Doug, neviem presne ohľadne toho miesta, kde žiješ ty. Ak by som mal niekoho v Los Angeles, dostal by som ich odtiaľ preč, ale kde žiješ ty, o tom neviem. Pán mi o tom nič neukázal. Povedz len zboru, aby zostali tak, ako sú, a ak mi Boh niečo ukáže, alebo mi dá videnie, alebo ku mne o tom prehovorí, zavolám a dám ti vedieť.“

Celý čas som dostával pásky brata Branhama a počúval som, ako hovorí, „Kalifornia, si odsúdená. Keď sa táto vec stane, spadne to celé až po Saltonské more.“

Počul som ho hovoriť o všetkých týchto veciach a povedal som si, „On ku mne hovorí na týchto páskach. Nepotrebujem, aby mi to znovu hovoril v telefóne.“ Tak sme sa rozhodli, že odídeme. Nebolo to preto, že by som sa bál zemetrasenia; boli sme v centre zemetrasení roky a roky. Ale nechcel som byť neposlušný prorokovi. Na dom som si urobil nápis „Na predaj“. Povedal som svojej žene, že odchádzam zo zboru a nechávam prácu. Boli sme rozhodnutí.

Posledný októbrový týždeň som išiel na poľovačku do Koloráda. Prvú noc v tábore bol brat Branham nervózny. Mali sme dobrý oheň a on sa prechádzal dokola a rozprával, tak ako to robil vždy, keď bol taký nervózny. Čoskoro začal hovoriť o tom, ako sa hriech presúval z východu na západ a civilizácia šla z východu na západ a ako sa to nahromadilo na Západnom Pobreží. Boli sme tam štyria z Kalifornie: Roy Borders, Floyd Patterson, Marion Phillips a ja. Brat Branham sa otočil a povedal, „Vy, bratia, ktorí žijete v Kalifornii, odíďte odtiaľ tak rýchlo, ako len môžete.“ Bol som v siedmom nebi, lebo to bolo presne to, čo som plánoval urobiť.

Nasledujúceho dňa ráno sme šli poľovať a vrátili sme sa okolo obeda. Všetci sme sedeli okolo ohňa a ja som povedal, „Brat Branham, som tak rád za to, čo si povedal včera večer o tom, aby sme odišli z Kalifornie. Bolo by to v poriadku, keby som sa ťa opýtal na radu, ako to urobiť?“

Povedal, „Iste.“

Mal som tento malý prívies, pätnásť stôp dlhý výletný karaván, a on si do neho chcel sadnúť a hovoriť. Požiadal ma, aby som mu povedal, čo som cítil, a ja som mu povedal, „Môj plán je taký, že idem domov, dám svoj majetok na predaj, odídem z cirkvi, z práce a odídem zo štátu.“

Pozrel sa na mňa a povedal, „Nemyslím si, že by som to celkom tak urobil.“ Nuž, cítil som sa, akoby mi z člnu odpadlo dno. Sedel som tam a reval som, jednoducho som vrieskal. Viem, že mu ma bolo ľúto a povedal, „Brat Doug, veríš, že som Boží prorok?“

Povedal som, „Áno, určite. So všetkým, čo vo mne je, tomu

verím.“

Povedal, „Urobíš to, čo ti poviem, aby si urobil?“

Povedal som, „Najlepšie, ako len budem môcť.“

Povedal, „Chod' domov a daj svoj majetok na predaj. Cirkvi nehovor nič a čakaj len, kým to Boh pre teba nevyrieši.“ Aby som bol úprimný, nebol som skutočne spokojný. Nemal som jasnú vec, ktorú som mal urobiť, lebo on povedal len, aby som sa pripravil na to, čo pre mňa Boh bude robiť.

Keď som prišiel domov, dal som nápis, ktorý som urobil, do predného dvora, ako to povedal, a vedel som, že prvý človek zo zboru, ktorý pôjde okolo, sa bude čudovať, čo sa to deje. Samozrejme, prvý človek, ktorý išiel okolo, zaparkoval auto a prišiel sa ma opýtať. Tak som mu povedal, „Nuž, idem sa pripraviť na to, čokoľvek Boh chce, aby som urobil.“

Mal som v zbere situáciu, že pár ľudí podpísalo hypotéku na zbor, a ja som vedel, že to tak nemôžem nechať. Povolal som obchodné stretnutie bratov zboru a povedal som im, že potrebujeme zbor zveriť rade dôverníkov, lebo nie je správne, aby len pár bratov malo na sebe ťarchu hypotéky. Nuž, prvý brat povedal, „Ten spôsob, ako počúvam kázať brata Branhama, nemyslím si, že chcem ísť do tej rady. Nemusím tu už byť.“ Ďalší povedal tú istú vec; ďalší tú istú, a všetci do radu. Len jeden človek z celej skupiny pätnástich mužov aspoň uvažoval ísť do tej rady.

Myslím, že im to tak trochu začalo dochádzať a pozreli sa na mňa a opýtali sa ma, čo urobím. Povedal som, „Idem sa len pripraviť, aby som urobil čokoľvek Boh chce, aby som urobil.“

Cítil som sa trochu hlúpo, keď som to hovoril, aby som bol úprimný, ale to bolo to, čo mi povedal, aby som robil. Jeden brat prehovoril a povedal, „Ak tu nebudeme, nepotrebujeme zbor. Dajme ho na predaj.“ V ten večer sa dohodli na tom, že zbor ponúknem na predaj.

Všetci okrem dvoch alebo troch rodín predali svoje majetky a ja som tam stále sedel so svojím majetkom na predaj. Zbor bol predaný a mnoho ľudí sa už presťahovalo, keď mal brat Branham autonehodu, ale môj majetok bol stále na predaj. Bol som posledný, ktorý predal. Predalo sa to, keď bol brat Branham v nemocnici v Amarillo.

Do 15. januára 1966 bolo 75 percent zboru v Tuscone.

V San Bernardino, 6. decembra 1965 prišiel brat Branham k stolu, kde sme brat Roy Borders a ja jedli v reštaurácii Holiday Inn. Práve dva dni predtým kázal *Vytrhnutie* v Yume, Arizona, a tí ľudia tam v Ramada Inn,

kde bolo to zhromaždenie, boli tak neúctiví. Bol to banket a obsluhujúci personál sedel vzadu v miestnosti a fajčili a vyliezali na stoly a rachotili s riadmi. Dokonca prišla manažérka a mávala rukami na brata Branhama, aby odišiel z budovy. Toto všetko bolo počas toho, čo stále kázal. Všimnete si na páske, že brat Branham hovorí, „Vezmite tieto obete, ktoré ste dnes večer všetci vyzbierali a zaplaťte za nadčas v tejto budove.“ A keď sa modlil, modlil sa nejako takto, „Vezmi tieto roztrasené, rozlamané slová a spoj ich dokopy a doprav ich do srdc ľudí, z môjho srdca.“ Bol skutočne nervózny.

V to ráno v San Bernardino povedal, „Ak vám to nevedí, rád by som si tu sadol a trochu sa pri vás zastavil.“ Samozrejme, že to bolo skvelé. Posunul som mu stoličku a on začal rozprávať o zemetrasení a ako sa ropné potrubia na uliciach zlomia a budú elektrické skraty s vysokonapäťovými káblami. Sedel tam dve hodiny.

Dám tu jednu osobnú poznámku. Práve pred tým, ako som išiel na ten výlet, som mal jeden sen, a skutočne ma to trápilo. V tom sne som videl autonehodu. Bol to jeden z tých snov, z ktorých sa nemôžete dostať. Myslel som si, že to bolo možno varovanie pre mňa a nemyslím, že by som kedy šoféroval opatrnejšie ako na tomto výlete.

Tam pri stole nám brat Branham povedal o sne, ktorý malo jedno z Evansových dievčat, a bolo to niečo o tom, že bude zastrelený. Nepamätám si presné detaily. Brat Branham sa obrátil a pozrel sa na mňa a povedal, „Vieš, som rád, keď mi moji priatelia hovoria svoje sny.“

Mal som d'alekohľad, ktorý som kúpil pre brata Branhama. Počas poslednej poľovačky, na ktorej sme boli v Colorade, on spadol a rozbil si svoj. Poprosil som Billy Paula, aby mu nedovolil kúpiť druhý, lebo som mu ho chcel kúpiť ja. Tak som to urobil a priniesol som ho tam dolu do San Bernardina.

Tak v to popoludnie som sa opýtal Billy Paula, či by to bolo v poriadku, aby som išiel do izby brata Branhama a dal mu ten d'alekohľad, a on povedal, „Iste.“

Šiel som do izby a brat Branham ma pozval dnu. Keď som mu dal d'alekohľad, snažil sa mi zaň zaplatiť. Povedal som, „Brat Branham, dnes ráno v reštaurácii si povedal, že si rád, keď ti tvoji priatelia hovoria svoje sny. Mám jeden sen, na ktorý sa ťa naozaj chcem opýtať.“

Povedal som mu, „V tomto sne som videl autonehodu a boli tam sanitky a červené svetlá. Potom sa scéna zmenila a videl som 6 mužov ako nesú truhlu. Nepoznal som tých mužov ani nič iné, bolo to jednoducho niečo, čo ma naozaj silne zasiahlo.“

Sedel tam asi minútu, potom sa na mňa pozrel a povedal, „Brat Doug, môžem ti povedať, že tvoj sen je duchovný, ale nemôžem ti povedať, čo znamená.“ Tak som sa vždy čudoval, či sa to nevzťahovalo na neho, lebo to bolo práve o dvanásť dní neskôr, keď mal tú nehodu.

Nasledujúce ráno som znova strávil čas s bratom Branhamom. Tentokrát som mu povedal, „Brat Branham, povedal si nám, že sú tri veci, ktoré by sme mali robiť: vodný krst, umývanie nôh a komúnia. Vidím vodný krst v Písme, ale mám skutočne ťažký čas, keď prijímajú komúniu, okrem 11.kapitoly Prvej Korint’anom, a vo väčšine toho Pavol skutočne kritizuje, čo robia.“

Povedal, „Áno, to je pravda. Je to trochu ťažké vidieť. Ale poznáš to tam v Písme, kde Slovo Božie povedalo, že cirkev sa schádzala spolu a lámali chlieb? To bolo to, čo robili.“ Vždy som bol učený, že oni sa len schádzali spolu a mali večeru, ale on povedal, „Verím, že vždy, keď sa raná cirkev schádzala spolu, tak mali komúniu. My to máme raz mesačne v Modlitebni v Jeffersonville, ale verím, že raná cirkev to robila zakaždým, keď sa zišli spolu.“ Strávil niekoľko hodín rozprávaním mi o komúnii a veľmi trezlivito preberal detaily.

Keď sme odchádzali z reštaurácie, stretli sme jedného brata a brat Branham mu povedal, „Včera prišiel jeden fajn mladý muž do mojej izby a dal mi d’alekohľad, aby som lepšie videl. Z Božej milosti som bol dnes ráno schopný dať tomu bratovi d’alekohľad, aby on mohol vidieť lepšie.“

To je pravdepodobne jeden zo zlatých klincov nášho spoločného času.

V sobotu večer sme dostali správu o nehode. Do polnoci sme brat Roy Borders a ja sedeli v lietadle zo San Francisca do Amarillo. Boli sme tam v nedeľu ráno o desiatej.

Zostal som tam dva dni a potom som musel ísť domov kvôli práci. Na Štedrý deň som letel do Phoenixu a plánoval som letieť nasledujúci deň do Amarillo s Evanom a Alanom Moseleyovcami ich lietadlom. Bol som v dome brata Alana, keď sme dostali správu, že brat Branham odišiel. Nevedeli sme, čo robiť, tak sme šli a leteli do Amarillo, ako sme plánovali. Jednoducho sme tam chceli byť.

Keď som po prvýkrát počul brata Branhama, počul som ho hovoriť o tom, ako bol vonku v lesoch s borovicovými veveričkami a orlami a všetky tie veci. Tu som bol len ako dieťa a sedel som tam a myslel som si, „Pane, dal by som čokoľvek, aby som mohol byť takto vonku s týmto mužom.“ A Boh mi dal možnosť, aby som to urobil. To je najjedinejšia vec v mojom živote. Boh mi dovolil mať tú túžbu môjho srdca. Je to, ako

Dávid povedal v Žalmoch, „Teš sa tiež z Hospodina a On ti dá túžby tvojho srdca.“

Nikdy nebol čas, kedy som bol pri bratovi Branhamovi, že by som nebol videl Boha zmanifestovaného. □

Hollin 'Hick' Hickerson

Narodený: 7. januára 1928

Súčasnú bydlisko: Jeffersonville, Indiana

Mal iba 30 rokov, keď ho William Branham odporučil ako kandidáta na diakona v Modlitebni.

Bol to brat Banks a sestra Ruby Woodovci, ktorí ma presvedčili, aby som po prvý raz išiel počúvať brata Branhama. Žil som v Kentucky a chodil som do malého metodistického zboru, kde sa zo mňa snažili urobiť vedúceho piesní a učiteľa Nedeľnej školy, ale ja som sa na to jednoducho necítil. Jedného dňa sestra Woodová povedala, „Poďme a vypočujme si toho chlapíka, ktorý káže na strednej škole v Louisville.“

Bolo to v skorých päťdesiatych rokoch a stačilo len jediný raz a ja som s metodistickou cirkvou skončil. Keď som videl, čo urobil, prestal som hľadať a nikdy som už nehľadal žiadne iné miesto.

Woodovci predali dom a presťahovali sa z Crestwoodu, Kentucky do Jeffersonville v roku 1954. Kúpili si dom vedľa domu brata Branhama a ja som kúpil ich starý dom v Crestwoode.

Väčšinu svojho života som bol opravárom a odtiaľ, kde som býval, bolo len 40 km do Modlítebne, tak brat Branham veľakrát prichádzal dolu a dal mi opravovať svoje auto. Niekedy dokonca so mnou išiel pod strechu a začal leštiť kryt na motore, chladič a všetko možné, a jednoducho pracoval. Takmer vždy, keď sa pripravoval na odchod, nasadol do auta, naštartoval a potom mi zakýval, aby som prišiel k oknu. Potom mi niečo povedal alebo mi dal nejakú radu. V mojej mysli nikdy nebola otázka, ktorá nebola zodpovedaná.

Raz, keď som túžil prijať Ducha Svätého, prišiel brat Branham do môjho domu a keď odchádzal, povedal mi, „Nehľadaj žiadne druhy darov, lebo ak to budeš robiť, satan ti nejaký dá.“ Vidíte, nebol som na to pripravený. Zatiaľ som nevedel posúdiť, či je to Boh, ktorý to dáva, alebo satan.

Bol to človek, od ktorého ste jednoducho nechceli odísť. Prišiel a sadol si do izby a rozprával sa s nami a na druhý deň ste v tej izbe stále mohli cítiť tú prítomnosť. Neodišlo to. Mnohokrát, keď som mal jeho auto doma na noc, aby som na ňom robil, vstal som v noci a išiel som von a sadol si doň a čítal jeho Bibliu, ktorú mal v odkladacej priehradke. Jednoducho som sa cítil, akoby tam bol.

Ja a Banks Wood sme o tom zvykli celý čas hovoriť a vrelí sme, že na tom jednoducho niečo musí byť, čo sme zatiaľ nie celkom chápali.

Okolo roku 1958 brat Branham poprosil brata Wooda, aby sa ma opýtal, či by som nezávažil stať sa diakonom v Modlítebni. Myslel som si, že to bola veľká česť, požiadať ma o to, ale necítil som sa byť kvalifikovaný na to, aby som bol diakonom. Ale keď som zistil, že brat Branham chce, aby som ním bol, tak som povedal, že budem.

O pár rokov neskôr v jedno nedeľné popoludnie keď sme boli s manželkou na ceste do zhromaždenia, pozrel som sa na ňu a povedal som, „Dnes poviem bratovi Branhamovi, že rezignujem.“

Keď som prišiel do zboru, išiel som do jeho pracovne a povedal som, „Brat Branham, prišiel som ti povedať, že myslím, že rezignujem.“

Pozrel sa na mňa a povedal, „Prečo?“

Povedal som, „Nuž, jednoducho sa necítim byť kvalifikovaný na to, aby som bol diakonom. Nie som tak skutočne duchovný a nemám žiadne vzdelanie. Máš tu mužov, o ktorých viem, že sú vzdelaní a na tú prácu dobre kvalifikovaní. Chcel by som len ustúpiť nabok a nechať ťa dosadiť tam niekoho iného namiesto mňa.“

Povedal, „Vieš o tých všetkých, ktorých som videl za oponou

času?“

Povedal som, „Áno.“

Povedal, „Budeš jedným z nich. Pomáhal si mi, a keď si to robil, pomáhal si mi ich tam dostať.“ Nikdy som nepomyslel na niečo také.

Brat mojej manželky sa nervovo zrútil a dali ho do ústavu v Louisville. Keď sme ho prišli navštíviť jeden deň a keď sme sa vrátili na ďalší deň, on ani nevedel, že sme tam vôbec boli. Bol jednoducho mimo, mentálne.

V roku 1958, keď ste hovorili o uzdravení, ľudia si mysleli, že ste blázon. Ale jedného dňa som povedal jeho lekárovi, „Idem do zboru, kde sa modlíme za chorých, a potreboval by som vaše dovolenie, aby som mohol vziať toho chlapca so mnou do zboru.“

Povedal, „Viete, ja tomu tiež verím.“ Takmer som odpadol. Povedal, „Dovolím vám ho vziať, ak mi sľúbite, že ho privediete naspäť.“ Sľúbil som to a zobrali sme ho do zboru, keď som vedel, že brat Branham sa bude modliť za chorých.

Ledva som ho tam udržal; bol tak nervózny, že nevedel pokojne sedieť. Brat Branham povedal, „Zavolám troch ľudí, ale musia to byť ľudia, ktorí nie sú z tohto zboru. Nemôžu to byť žiadni miestni ľudia, lebo vy všetci ste už dosť videli. Vy všetci by ste mali byť veriaci.“

Pomyslel som si, „Nuž, to ma vylučuje.“ Cítil som sa tak zle. Len som sa natiahol a chytil som svoju ženu za ruku. Vedela, čo myslím. Sklonil som len svoju hlavu.

Zavolať nejakého muža spredu a nejakého z druhého konca. Potom začal pohybovať hlavou dopredu a dozadu veľmi pomaly, a povedal, „Tam vzadu sedí malý chlapík s akoby smutným duchom okolo seba. Modlil si sa za milovanú osobu, svojho švagra, ktorého si sem priviedol z ústavu pre mentálne postihnutých. Máš vieru a Pán to pre teba urobí.“ Cítil som, akoby sa všetky moje vlasy postavili rovno hore.

Vzal som toho chlapca späť do nemocnice a asi o dva dni ho prepustili a už nikdy viac ho to netrápilo. Pán ho nielen uzdravil, ale ho aj spasil.

Brat Branham mi kúpil rybárske náčinie a udicu, keď počul, že idem na Floridu, a cestoval celú cestu do Crestwoodu, kde som pracoval, aby mi to priniesol. Povedal, „Mám tu pre teba niečo malé.“ S tou udicou v Tampa Bay chytil viac ako dvestopäťdesiat kíľ rýb. Bolo to dlho po tom, čo mi to dal, keď som jedného dňa sedel a chytal ryby a zbadal som, čo tam bolo napísané, na vrchnáku tej rybárskej krabice: *Môj kamoš*. Vôbec som si to tam nevšimol, keď mi to dával.

Inokedy mi priniesol pušku 0,22 automatickú. Nikdy som nepoľoval; dokonca som ani nevedel, ako sa strieľa z pušky. Ale jedného dňa som bol s ním a povedal som mu, že uvažujem nad tým, že si kúpim túto staršiu pušku na poľovanie na veвериčky. Ukázal som mu ju a povedal som, „Brat Branham, pozrel by si sa na tú pušku, aby si videl, či stojí za to? Ja neviem nič o puškách.“

Pozrel sa na mňa tak trochu zvláštno a povedal, „Nekupuj si teraz žiadnu pušku.“ Myslel som si, že asi by som sa mohol zastrelit' alebo niečo také! Báľ som sa.

Keď som išiel ďalšiu nedeľu do zboru, Billy Paul mi podal čisto novú pušku s ďalekohľadom a povedal, že je od jeho otca. Nedal by som ju

za nič.

Jedného dňa sa ma brat Branham opýtal, „Ako ťa volajú v práci?“

Povedal som, „Hick.“

Povedal, „To je lepšie.“ Pozrel sa na moju ženu a povedal, „Nevolaj ho jeho rodným meno [Hollin], lebo jeho meno ho umiestňuje na nesprávne miesto.“ A povedal, „Budem ťa volať Hick.“ Tak teraz ma každý volá Hick.

Jedna vec, na ktorú som nikdy nezabudol, bol deň, keď sme boli brat Billy Paul, Dávid Wood a ja vonku na poli vedľa domu brata Branhama v nedeľu popoludní. Išiel som do svojho auta a zobral som si rukavicu a loptičku a len sme si nadhadzovali v troch smeroch a míňali tie nadhody. Brat Branham vystrčil hlavu z okna svojho domu a zavolať na nás. Povedal, „Chlapci, prestaňte s tým. V nedeľu to nerobíme.“

Nevedel som, že robím niečo zlé. Cítil som sa, akoby som sa chcel odplaziť pod rohožku. Neskôr nám povedal, že keby sme niečo také robili v nedeľu, zničilo by to naše svedectvo.

Bol som tam v to ráno, keď prišiel do Modlitebne a povedal, „Stojím tu s palcami stiahnutými v topánkach... Budem Mu čeliť ako

zbabelec predtým, ako Mu budem čeliť ako antikrist...“

Boli sme na zhromaždení v Chicagu a zatiaľ čo sme tam boli, ľudia sa začali schádzať a hovoriť, že brat Branham je Ježiš Kristus. Povedal som, „V žiadnom prípade. To nemôžem prijať.“

Viem, že niektorí ľudia si to myslia. Ale keď som s ním nastúpil do auta, začal o tom hovoriť a povedal, „Vedel si, že tí ľudia to majú robiť?“

Povedal som, „Nie, nevedel som, brat Branham.“

Urobil si tri malé značky na ruke a povedal, „Títo dvaja vonku sú dva extrémny. Teraz, tento tu, čokoľvek robím, ťažko s ním môžem pohnúť, ale tuto je jeden, ktorý sa hýbe naozaj ľahko. Musím to urobiť, že to vyzerá až natoľko ako Ježiš, aby som dostal túto prvú osobu do pohybu, tým, že tento druhý ide až poza to a hovorí, že to je Ježiš. Ale ak zo mňa urobíš čokoľvek iné ako svojho brata, hriešnika spaseného z milosti, robíš zo mňa antikrista.“

Vedel som, že brat Branham bol človekom tak ako ja, ale napriek tomu som videl Ježiša Krista, ako cez neho pracuje. Videl som ho, ako berie ľudí za ruku (bol som tak blízko, ako som teraz ku tebe, keď to robil), a potom poznal tajomstvá srdca. Robil to aj na mne; povedal mi niečo, o čom som vedel, že to nemal odkiaľ vedieť, niečo, čo mu mohol ukázať iba Boh. Potom to prišlo do vypovedania a tam to bolo. Stvorenie. To je to, čo sa stalo, keď Banks išiel hore do Colorada poľovať s bratom Branhamom. Vrátil sa a povedal mi, čo sa stalo a ja som mu povedal, „Banks, ty si bol práve svedkom presne tej istej veci, ktorá sa stala, keď bol Jozua vo vojne a potreboval viac času. Hovoril ku živlom a poslúchli ho.“ Len si pomysli, tá istá vec sa stala v našom dni.

Mám sedemdesiatšesť rokov. Počúvam toto Posolstvo už päťdesiatštyri rokov. Stále môžem počúvať tie pásky, ktoré som počúval po celé tie roky, a dnes sú jasnejšie ako boli vtedy. Nerozumiem tomu. Spôsobuje to, že sa cítim smiešne: myslím si, „Pane, či som spal, keď to kázal?“ Teraz je to omnoho jasnejšie.

Keby ten prorok niekedy povedal niečo, a to by zlyhalo, povedal by som, „Zabudnem na celú tú vec.“ Ale nikdy to tak nebolo; bolo to vždy správne. Brat Branham povedal, že to nemôže zlyhať, lebo to nie je on, človek. Bol to Boh, ktorý cez neho hovoril. Neverím, že bol Ježišom Kristom, ale videl som Ježiša Krista prísť v našom dni. □

Fotografie:

Strana 2:

William Branham vo Vernon, Britská Kolumbia, jún 1949

Strana 5:

Charlie Cox s “kopou” veвериčiek

Strana 22:

Douglas McHughes s Williamom Branhamom
na hore Zapadajúceho slnka

Strana 24:

(zľava) Tom Simpson, Donovan Weerts, Ed Martens, Roy Roberson,
William Branham, Glen McHughes, Welch Evans, Doug McHughes, Billy
Paul Branham, Roy Borders, (sediace) J.W.McAnally

Strana 32:

Banks Wood, William Branham, Orman Neville a Hick Hickerson

Brožúra nie je na predaj

Prevzaté z originálu:

*Generation, Remembering the life of a prophet,
compiled by Angela Smith*

vydaného v roku 2006, Believers International

Vytlačené v marci 2009

Ponúkame biblické materiály – knihy, brožúry, CD, DVD.

Zásielky sú bezplatné.

Kontakt:

email: info@vecerne-svetlo.sk

tel.: +421(0)911 178 730

Ďalšie informácie nájdete na stránke

www.vecerne-svetlo.sk

Poznaj pravdu a pravda ťa vyslobodí

www.vecerne-svetlo.sk
Poznaj pravdu a pravda ťa vyslobodí